

Arrest

nr. 230 893 van 7 januari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 juli 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 juli 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 augustus 2019 met X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. TERRASI, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 21 september 2018 dient verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in. Op 1 juli

2019 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard. De beslissing wordt op 8 juli 2019 ter kennis gebracht en betreft de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.09.2018 werd ingediend door :

M., M. (R.R.: ...)

nationaliteit: Unie der Soc. Sovjetrep.

geboren te KAZ op (...)1960

adres: (...) ANTWERPEN

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2005 te verblijven. Zij zou verschillende keren asiel zou hebben aangevraagd. Doch uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene nooit een asielaanvraag heeft ingediend. Zij diende wel verschillende aanvragen 9ter in. Op 12.11.2008 diende ze haar eerste aanvraag 9ter in, deze werd onvankelijk verklaard op 30.03.2009. Er werden instructies gegeven aan de gemeente om betrokkene in het bezit te stellen van een Attest van Immatriculatie (A.I.) model A in afwachting van een beslissing ten gronde aangaande de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Op 22.07.2010 dienden zij een tweede aanvraag 9ter in, deze werd onontvankelijk verklaard. Op 25.07.2011 en op 21.12.2011 diende betrokkene opnieuw een aanvraag 9ter in deze aanvragen werden onontvankelijk verklaard zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Op 04.01.2013 werd het AI ingetrokken. Betrokkene diende eveneens op 25.09.2011 een aanvraag 9bis in, met aanvulling op 10.06.2014. deze werd onontvankelijk verklaard op 04.02.2015. Deze beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten werd aan betrokkene betekend op 13.03.2015. Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een asielaanvraag of van een aanvraag conform artikel 9ter, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene verklaard ook dat ze hier een zoon heeft, met name S. S., Vooreerst merken wij op dat betrokkene de verwantschap met deze persoon op geen enkele wijze aantoon. Er werd geen gelegaliseerde geboorteakte voorgelegd enkel een paspoort en een identiteitskaart . We kunnen er dus niet zonder meer van uitgaan dat deze persoon effectief de zoon van betrokkene is. Zelfs indien betrokkene de verwantschap kan aantonen dan nog dienen wij te stellen dat betrokkene niet specificeert waarom dit gegeven een buitengewone omstandigheid zou moeten. Betrokkene beweert ook dat ze financieel onderhouden wordt van “haar zoon” betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen schaven. Ze legt enkel een zelf geschreven doc. van de heer S. S. voor met de vermelding dat hij maandelijks 500euro stort. Betrokkene legt geen rekeninguittreksel voor die dit kunnen bewijzen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkene beweert dat het politieke en sociaal-economische klimaat in het land van herkomst nog altijd niet gezond zou zijn en dat de toestand er onveilig is doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat het politieke en sociaal-economische klimaat nog niet gezond is in het land van herkomst volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Kirgizië geeft, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene aangezien zij verklaart van Kirgizië te zijn en bijgevolg geen toerist is. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.

Betrokkene verwijst naar haar medische toestand. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen recent medisch attest voorlegt waaruit zou blijken dat haar medische problematiek nog steeds actueel is. Ook worden geen attesten voorgelegd waaruit zou blijken dat het voor betrokkene onmogelijk is om te reizen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene legt ook een aantal werkbeloftes voor, doch dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient zij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw - nl. dat zij al meer dan 13 jaar in België verblijft, dat zij perfect Nederlands zou spreken, dat zij hier tal van vrienden zou hebben, dat zij alhier familie zou hebben, dat zij werkbereid zou zijn – legt werkbeloftes voor en dat zij verschillende deelcertificaten heeft behaald - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. Tot slot en nogmaals; indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier wenst te werken dient zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.”

1.2 Op 1 juli 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, eveneens ter kennis gebracht op 8 juli 2019.

Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

*“Mevrouw,
Naam, voornaam: M., M.
geboortedatum: (...)1960
nationaliteit: Unie der Soc. Sovjetrep.*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van het beginsel "dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht)", van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoekster betoogt als volgt:

"EERSTE MIDDEL:

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending art. 3 EVRM.

Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingen- zaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissingen wordt gesteld dat:

- de aanvraag art. 9 BIS VW van verzoekster onontvankelijk is doordat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

Dat het niet opgaat zoals verweerder doet te gaan stellen alsof verzoekster zomaar naar het land van herkomst zou kunnen reizen en de aanvraag niet in België kon in- gediend worden, terwijl in werkelijkheid op datum van de indiening van het verzoek art. 9 BIS VW de verzoekster hier ondertussen 14 jaar woont en geen enkele band meer heeft met het land van herkomst.

Dat er bovendien moet opgemerkt worden dat verzoekster van Oeigoerse afkomst is en er eigenlijk geen "land van herkomst" is voor verzoekster, aangezien de Oigoerse bevolking verspreid leeft over verschillende landen, zonder eigen grondgebied en zonder eigen staatsstructuur, waarbij er sprake is van ernstige onderdrukking en discriminatie van deze bevolkingsgroep die telkens een minderheid vormt verspreid over de verschillende landen.

Dat het niet opgaat om verzoekster na al die tijd te verplichten om terug te keren naar een land dat nooit het hare is geweest, en waar zij tot nader order niet gewenst is, wel integendeel, waar zij haar liever kwijt zijn dan rijk, en waar ernstige repressie valt te verwachten in geval van effectieve terugkeer.

Dat verzoekster dienaangaande de nodige bewijsstukken voorlegt dat er in Kirgizstan sedert jaren sprake is van een samenwerking met China tot onderdrukking van de Oeigoerse bevolking en waarbij er sprake is van massale schending van mensenrechten.

Dat verzoekster ook geenszins nog enig eigendom heeft in Kirgizstan waar zij kan naar terugkeren en haar familie ook in België verblijft, zodoende dat er eenvoudig weg niets is waar verzoekster kan naar terugkeren;

Er is niet alleen het langdurig verblijf in België met medegaande integratie, er is de mogelijkheid tot effectieve tewerkstelling van zodra de nodige verblijfspapieren zijn bekomen en er werden dienaangaande bewijsstukken voorgelegd waaruit deze reële mogelijkheid blijkt.

Er is verder de vaststelling dat haar enige zoon over legaal verblijf beschikt in België, over vast werk beschikt en over voldoende inkomsten beschikt om verzoekster op zijn kosten volledig te onderhouden, en hij is daartoe ook bereid.

Hij beschikt over de Belgische nationaliteit.

In de hier bestreden beslissing is er ten onrechte geargumenteed dat er geen bewijs is dat dhr. S. S. de zoon is van verzoekster, reden waarom verzoekster een aantal aanvullende stukken voorlegt dienaangaande.

Bovendien kan in het dossier van S. S. van het CGVS ten genoegen van recht vastgesteld worden dat verzoekster steeds als zijn moeder is genoemd geworden en verblijft verzoekster ook effectief bij hem en wordt zij ook effectief door hem onderhouden en dit sedert vele jaren, hetgeen uiteraard niet zou gebeurd zijn als zij geen bloedband zouden hebben.

Het is duidelijk dat verweerster hier spijkers op laag water gaat zoeken om de aanvraag van verzoekster alsnog te kunnen afwijzen.

Dat verzoekster thans aanvullend volgende stukken gaat voorleggen ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van haar verzoek art. 9 BIS VW:

Stuk 2: geboorteakte van het kind S. S. met vermelding van de naam van verzoekster als moeder (S. na het uiteengaan van de ouders opnieuw veranderd naar de meisjesnaam M.)

Stuk 3: attest van overlijden van dhr. T. S.

Stuk 4: attest van afschrijving en geen eigendom op naam van verzoekster

Stuk 5: attest bevestigend dat verzoekster en haar gezin werden vervolgd door de overheid van Kirgizstan

Stuk 6: verklaring I. T. die de vervolgingen lastens verzoekster bevestigt

Stuk 7-10: beloftes inzake werk na het bekomen van verblijfspapieren

Dat de motivering van de afwijzing van de aanvraag art. 9 BIS VW niet afdoende is en de ingeroepen argumentatie geenszins aanleiding kan geven tot weerlegging van de argumentatie van verzoekster dat het voor haar gelet op alle vermelde elementen onmogelijk is dan alleszins zeer moeilijk om naar het land van herkomst terug te keren en daar te verblijven in afwachting van de behandeling van diens aanvraag art. 9 BISVW.

Bovendien worden er in de bestreden beslissing tal van zaken beweerd die niet met de werkelijkheid stroken, en waarbij er zomaar zonder enige plausibele uitleg en zonder enige vraag tot bijkomende informatie wordt geargumenteed alsof verzoekster de moeder niet zou zijn van dhr. S. S., en waarbij er wordt geargumenteed dat bepaalde stukken niet voorliggen en al te gemakkelijk wordt afgeleid alsof er zich geen probleem zou voordoen om naar het land van herkomst terug te keren voor verschillende maanden.

Dat er zelfs denigrerend wordt geoordeeld betreffende de voorgelegde attesten en er ook stukken worden gevraagd dewelke niet kunnen worden voorgelegd, doch waarbij geenszins duidelijk is waarom deze noodzakelijk zouden zijn, zoals daar zijn bv. rekeninguittreksels, terwijl het in werkelijkheid zo is dat het dagdagelijkse onderhoud van verzoekster in natura gebeurt en via giften in de hand, niet door overschrijvingen via rekeningen.

Dat indien bepaalde zaken niet duidelijk zijn DVZ steeds bijkomende informatie kon vragen aan verzoekster, doch liever deze aanvraag ging afwijzen dan deze aanvraag

ten gronde te behandelen, en dit ondanks de uitvoerige argumentatie van verzoekster dat zij niet kan terugkeren naar het land van herkomst.

Verzoekster meent dat diens aanvraag art. 9 BIS VW wel degelijk op ontvankelijke wijze is ingediend geworden.

Dat de werkelijkheid er immers in bestaat dat verzoekster sedert vele jaren en tot op heden wel degelijk in België verbleven heeft en zodoende zich dienstig kan beroepen op art. 9 BIS VW en alsdusdanig ook belang heeft bij een dergelijke aanvraag die desgevallend kan ingewilligd worden.

Dat het voorwerp van de aanvraag bestaat het actueel onregelmatig verblijf op het Belgisch grondgebied te regulariseren, weze in orde te brengen en dat om de aanvraag in België in te dienen buitengewone omstandigheden worden ingeroepen.

Dat de afwijzing van het verzoek art. 9 BIS VW als zijnde zijnde onontvankelijk niet op enige afdoende argumentatie kan zijn gesteund, en dienaangaande verwezen kan worden naar hetgeen reeds hoger gesteld.

Dat voor zover er twijfel zou bestaan hebben over de problemen in het land van herkomst, naast het langdurig verblijf in België en het verblijf van de zoon van verzoekster en tevens het feit dat verzoekster niets meer heeft in het land van herkomst om naar terug te keren na al die jaren, worden er door verzoekster thans bijkomende stukken voorgelegd die het één en ander aantonen (zie hoger).

Dat het duidelijk is dat DVZ met alle mogelijke middelen tracht een beoordeling ten gronde te ontlopen van de aanvragen art. 9 BIS VW die door verzoeker is ingediend geworden.

Dat dient vastgesteld te worden dat er geen enkel beletsel bestaat voor verzoekster om een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen en zich hierbij te beroepen op door DVZ of de RW te beoordelen buitengewone omstandigheden.

Dat niet a priori elke aanvraag art. 9 BIS VW kan afgewezen worden als zijnde onontvankelijk, en dus niet zou kunnen behandeld worden, op basis van "standaard-argumentatie" dat er geen buitengewone omstandigheid wordt aan de orde zou zijn.

Dat ook dient gekeken te worden naar de specifieke elementen in het dossier, zo ondermeer de afkomst van de aanvrager (zij behoort tot de Oeigoerse bevolking, die in verschillende landen een minderheid vormt en wordt onderdrukt met medegaande schending der mensenrechten), en dit in de bestreden beslissing niet is gebeurd.

Dat het ten zeerste confronterend is dat in de bestreden beslissing met geen woordt wordt gerept over de afkomst van verzoekster en de problemen die hieruit voortvloeien en zomaar gemakkelijks halve wordt uitgegaan van het feit dat er wel geen problemen zal zijn met een terugkeer naar het land van herkomst.

Dat op basis van deze motieven dient aangenomen te worden dat het verzoek art. 9 BIS VW wel degelijk kon ingediend worden in België waarbij de verzoekster zich beroept op humanitaire redenen en buitengewone omstandigheden.

Dat in dit verband dan ook dient vastgesteld te worden dat de aanvraag art. 9 BIS VW ten onrechte niet ten gronde behandeld is geworden.

De overige redenen die door verzoeker werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie, langdurig verblijf en mogelijkheid tot tewerkstelling werden eveneens nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing wordt vele jaren verblijf en integratie zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is.

Er is dan ook prima facie een verkeerde invulling van de discretionaire bevoegdheid gezien deze in het verleden anders werd ingevuld, minstens is er een schending van de motiveringsplicht in die zin dat de afwijkende invulling der discretionaire bevoegdheid in gene mate afdoende wordt verantwoord en er geen rekening wordt gehouden met tal van relevante elementen.

Dat dient vastgesteld dat in het verleden werd aangenomen dat in het geval van een verblijfsduur van tien jaar met tevens een bewezen mogelijkheid tot tewerkstelling en dus eigen onderhoud, dat er sprake is van een buitengewone omstandigheid die tot gevolg heeft dat de aanvraag in België kan ingediend worden.

Dat de Regularisatiewet weliswaar niet meer afdwingbaar is, maar toch alleszins een duidelijke aanduiding is van wat als buitengewone omstandigheid al dan niet kan beschouwd worden, en dient vastgesteld dat verzoeker alleszins aan dit criterium voldoen hetwelk werd gehanteerd in de regularisatieronde eind 2009.

Dat er geen enkele motivering wordt gegeven waarom de zaak van verzoekster nu anders dient beoordeeld te worden dan deze van vele andere personen die tevens aan deze criteria voldeden en waarvan wél werd aanvaard dat de aanvraag om deze reden kon ingediend worden in België."

2.2 In een tweede middel voert verzoekster opnieuw de schending aan van het "beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht)" en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Eveneens voert zij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur. Ter adstruering van het tweede middel betoogt verzoekster als volgt:

"TWEEDE MIDDEL

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekster in haar verzoekschrift opgeworpen motieven. In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoeker heeft met België.

Het feit dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekster niet als politiek vluchteling werd erkend, dat zij thans de situatie in haar herkomstland, haar situatie hier in België thans niet meer zou mogen inroepen als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekster heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen."

2.3 In een derde middel voert verzoekster wederom de schending aan van het "beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht)", van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur. Zij betoogt als volgt:

"DERDE MIDDEL

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekster haar aanvraag in het land van herkomst kan indienen.

Dat de lange duur van het verblijf van verzoeker op het Belgisch grondgebied, weze ondertussen 14 jaar met medegaande sterke integratie als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen, temeer die worden aangevuld met een afkomst die het zeer moeilijk maakt om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen.

Dat er trouwens niet alleen de lange duur van het verblijf is, doch tevens de lange duur van de procedures en de goede integratie.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Art. 3 EVRM stelt "Niemand mag onderworpen worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Dat verzoeker omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:

- er is een verblijfsduur op het Belgisch grondgebied van ondertussen 14 jaar*
- de verzoeker is totaal verankerd*
- er is sprake van zeer goede integratie en werkbereidheid*
- er is mogelijke tewerkstelling na het bekomen van verblijfsdocumenten.*
- de zoon S. S. heeft de Belgische nationaliteit, heeft vast werk en kan en is bereid om verzoekster te onderhouden tot zij werk heeft*

Dat ingeval verzoekster naar haar land van herkomst dient terug te keren verzoekster haar situatie ten zeerste ontwricht zal zijn.

" Voorde toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen."

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat de belangen van verzoekster geenszins gebaat zijn bij het terug naar KIRGIZSTAN moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Wel integendeel, verzoekster bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zal weten in haar persoonlijke ontwikkeling.

Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is maar dit bovendien ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen.

Dat verder ook dient gewezen te worden OP het feit dat verzoekster door het jarenlang verblijf in België ook geen de minste band nog heeft met het land van herkomst.

De argumentatie van DVZ alle bewijzen inzake jarenlang verblijf en integratie zomaar niet in overweging worden genomen, is geenszins afdoende in die zin dat verzoekster goed geïntegreerd is en onmiddellijk kan werken en dus ook een meerwaarde kan betekenen voor de Belgische samenleving."

2.4 In een vierde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Zij betoogt als volgt:

"VIERDE MIDDEL SCHENDING ART. 3 EN 5 EVRM.

SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN RECHTEN VAN VERDEDIGING

In KIRGIZSTAN komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen ten aanzien van de Oeigoerse minderheid. Deze schendingen zijn divers van aard.

De situatie in KIRGIZSTAN is en blijft ernstig en precair voor personen van Oeigoerse afkomst.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen behorend tot de Oeigoerse bevolkingsgroep.

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat er sprake is van groepsvervolging, zijnde "une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci".

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan mensenrechtenschendingen

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 7 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en art. 3 en 5 EVRM.

In casu wordt geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen van Oeigoerse afkomst die gevlucht zijn uit KIRGIZSTAN, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet.

Dat verzoekster haar problemen in het land van herkomst reeds herhaaldelijk uiteengezet heeft.

Minstens is het zo dat deze situatie in KIRGIZSTAN diende beoordeeld te worden aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekster gevraagd wordt een procedure op te starten in een land waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM)."

2.5 In een vijfde middel voert verzoekster tot slot de schending aan artikel 3 juncto artikel 13 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster betoogt als volgt:

“VIJFDE MIDDEL SCHENDING ART 3 juncto 13 EVRM

SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in KIRGIZSTAN er voor de Oeigoerse bevolkingsgroep een is van willekeurig geweld met waardoor verzoekster louter al door haar aanwezigheid een reëel risico op bedreiging lopen.

Dat het algemeen geweten is bij CGVS dat er zeer harde repressie aan de orde is ten aanzien van OEIGOEREN, waarbij deze met harde hand worden onderdrukt.

Door haar jarenlange afwezigheid zal verzoekster ongetwijfeld de grootste moeilijkheden ondervinden wanneer zij zou terug keren naar het land van herkomst, desgevallend met de onherstelbare gevolgen. Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van haar asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat er door het automatisch afleveren van een negatieve beslissing art. 9 BIS VW manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een beslissing maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Dat om dezelfde redenen als hogervermeld de hier bestreden beslissingen ook dienen geschorst te worden aangezien anders een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt voor verzoeker."

2.6 Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden de middelen samen behandeld.

2.6.1 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt vooreerst op dat waar verzoekster meermaals de schending aanvoert van de beginselen van behoorlijk bestuur, de middelonderdelen slechts ontvankelijk zijn in de mate dat verzoekster de schending aanvoert van een concreet beginsel. Onder "middel" dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

2.6.2. Verzoekster voert verder meermaals de schending aan van het beginsel “*dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materieële motiveringsplicht)*”. De Raad benadrukt dat hij bij de beoordeling van de materieële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Voormelde schendingen dienen te worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet met toepassing waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen en waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde kon oordelen of verzoekster afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit het land van herkomst of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

2.6.3. Verzoekster betoogt dat het niet opgaat te gaan stellen *“alsof verzoekster zomaar naar het land van herkomst zou kunnen reizen en de aanvraag niet in België kon ingediend worden, terwijl in werkelijkheid op datum van de indiening van het verzoek art. 9 BIS VW de verzoekster hier ondertussen 14 jaar woont en geen enkele band meer heeft met het land van herkomst”*. Verder verwijst verzoekster meermaals naar haar integratie, de sterke sociale binding met België en de mogelijkheid tot effectieve tewerkstelling.

De Raad stelt vooreerst vast dat niet zonder meer wordt gesteld dat de aanvraag niet in België kon worden ingediend zoals verzoekster voorhoudt, maar dat in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de gemachtigde op omstandige en concrete wijze motiveert waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat verzoekster de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Aangaande het langdurig verblijf in België motiveert de gemachtigde als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2005 te verblijven. Zij zou verschillende keren asiel zou hebben aangevraagd. Doch uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene nooit een asielaanvraag heeft ingediend. Zij diende wel verschillende aanvragen 9ter in. Op 12.11.2008 diende ze haar eerste aanvraag 9ter in, deze werd ontvankelijk verklaard op 30.03.2009, Er werden instructies gegeven aan de gemeente om betrokkene in het bezit te stellen van een Attest van Immatriculatie (A.I.) model A in afwachting van een beslissing ten gronde aangaande de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Op 22.07.2010 dienden zij een tweede aanvraag 9ter in, deze werd onontvankelijk verklaard. Op 25.07.2011 en op 21.12.2011 diende betrokkene opnieuw een aanvraag 9ter in deze aanvragen werden onontvankelijk verklaard zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Op 04.01.2013 werd het AI ingetrokken. Betrokkene diende eveneens op 25.09.2011 een aanvraag 9bis in, met aanvulling op 10.06.2014. deze werd onontvankelijk verklaard op 04.02.2015. Deze beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten werd aan betrokkene betekend op 13.03.2015. Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een asielaanvraag of van een

aanvraag conform artikel 9ter, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)."

Daarnaast stelt de Raad vast dat in de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd:

"De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw - nl. dat zij al meer dan 13 jaar in België verblijft, dat zij perfect Nederlands zou spreken, dat zij hier tal van vrienden zou hebben, dat zij alhier familie zou hebben, dat zij werkbereid zou zijn – legt werkbeloftes voor en dat zij verschillende deelcertificaten heeft behaald - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. Tot slot en nogmaals; indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier wenst te werken dient zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen."

Nergens in de vreemdelingenwet wordt wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren en welke tot de gegrondheidsfase. De Raad wijst erop dat de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. De Raad benadrukt *in casu* dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met de elementen en dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn. Meer bepaald stelt de gemachtigde dat elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden. De Raad dient verzoekster erop te wijzen dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend. Verzoekster toont niet aan waarom daar in haar geval anders over zou moeten worden gedacht. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat haar banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. De Raad voegt nog toe dat niet zonder meer kan worden verwezen naar *"de Regularisatiewet"*, *"de regularisatieronde eind 2009"*, zaken van andere personen en het verleden, waarin naar de mening van verzoekster werd aangenomen dat in het geval van een verblijfsduur van tien jaar met tevens een bewezen mogelijkheid tot tewerkstelling er sprake is van een buitengewone omstandigheid die tot gevolg heeft dat de aanvraag in België kan worden ingediend. Elke aanvraag dient individueel te worden beoordeeld. Wat de werkbereidheid betreft, verwijst de gemachtigde nog naar de geijkte procedures. In de mate dat verzoekster doelt op de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) en meent dat deze nog moet worden aangewend en haar aanvraag *conform* deze instructie moet worden behandeld, verwijst de Raad in dit verband naar de beslissing van de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 om de instructie van 19 juli 2009 te vernietigen. Aangezien de Raad van State in voormeld arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient geacht te worden nooit bestaan te hebben, kon de gemachtigde er dan ook geen toepassing van maken. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *"integraal is vernietigd"* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *"om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen"*.

2.6.4 Verzoekster voert verder een betoog dat zij van Oeigoerse afkomst is en dat er eigenlijk geen *"land van herkomst"* is aanzien de Oeigoerse bevolking verspreid leeft over verschillende landen zonder eigen grondgebied en zonder eigen staatsstructuur waarbij er sprake is van ernstige onderdrukking en discriminatie van deze bevolkingsgroep die telkens een minderheid vormt verspreid over de verschillende landen. Het zou naar haar mening niet opgaan dat zij na al die tijd wordt verplicht om terug te keren naar een land dat nooit het hare is geweest en waar zij tot nader order niet gewenst is, integendeel, en waar zij ook geenszins nog enige eigendom heeft waar zij kan naar terugkeren.

Het weze vooreerst herhaald dat artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt dat behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, de machtiging door de vreemdeling moet aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor *“zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland”*. De Raad merkt nog op dat verzoekster zelf verder doorheen haar betoog geen graten ziet in de verwijzing naar het land van herkomst om haar argumenten kracht bij te zetten zodat zij het belang niet aantoonde bij haar uiteenzetting dat zij geen land van herkomst zou hebben.

Voorts, waar zij verwijst naar de situatie in de *“verschillende landen”*, waarna zij enkel Kirgizistan en de *“samenwerking met China tot onderdrukking van de Oeigoerse bevolking” in concreto* benoemt, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissingen verzoekster niet verplichten om terug te keren naar een land of regio waar zij zich niet veilig voelt, doch wat de tweede bestreden beslissing betreft, enkel om het grondgebied van België en van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

Ook verder in het verzoekschrift voert verzoekster een betoog omtrent de verscheidene problemen van mensenrechtenschendingen ten aanzien van de Oeigoerse minderheid, waarna zij besluit tot een manifeste schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 5 van het EVRM en van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 13 van het EVRM.

In het kader van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, herinnert de Raad er nog aan dat voormeld artikel van het EVRM vooreerst vereist dat verzoekster er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing aangaande artikel 3 van het EVRM motiveert:

“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.”

De gemachtigde beperkt zich overigens niet tot dit motief. Er wordt tevens verder gemotiveerd dat geen bewijzen werden voorgelegd omtrent de beweringen over de omstandigheden en moeilijkheden in het land van herkomst:

“Betrokkene beweert dat het politieke en sociaal-economische klimaat in het land van herkomst nog altijd niet gezond zou zijn en dat de toestand er onveilig is doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat het politieke en sociaal-economische klimaat nog niet gezond is in het land van herkomst volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Kirgizië geeft, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene aangezien zij verklaart van Kirgizië te zijn en bijgevolg geen toerist is. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.”

In het verzoekschrift verwijst verzoekster na artikel 3 van het EVRM te hebben geciteerd, naar haar verblijfsduur in België, haar totale verankering, zeer goede integratie, haar werkbereidheid, de mogelijke tewerkstelling en de aanwezigheid van haar zoon S. S. die de Belgische nationaliteit heeft, vast werk heeft en die bereid zou zijn om verzoekster te onderhouden tot zij vast werk heeft. Naar haar mening zou haar situatie totaal ontwricht zijn indien zij dient terug te keren naar haar land van herkomst; zij zou zich persoonlijk gekrenkt en geschaad weten in haar persoonlijke ontwikkeling. Verzoekster voegt nog toe dat het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag in te dienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is maar dit bovendien ook het onherroepelijke verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen en dat ook dient gewezen te worden op het feit dat verzoekster door het jarenlange verblijf in België *“ook geen de minste band nog heeft met het land van herkomst”*.

Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot algemene beweringen, die zij verbindt met de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden. Zoals reeds uiteengezet, motiveert de gemachtigde voor elk van de elementen om welke reden deze niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. De Raad wijst er opnieuw op dat de bewijslast bij het indienen van een aanvraag bij de aanvrager zelf ligt en wie zich wenst te beroepen op het risico op een mensonterende behandeling moet er, ook in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf, blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij of zij in het land waarnaar hij of zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en is er toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs.

Verderop in haar betoog geeft verzoekster aan dat er in Kirgizstan tot op heden verscheidene problemen voorkomen van mensenrechtenschendingen van diverse aard ten aanzien van de Oeigoerse minderheid, met verwijzing naar de Vluchtelingenconventie en de 'VBC'. Zij betoogt dat het bij de toekenning van de subsidiaire bescherming niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van persoonlijke bedreiging als de aanvrager wordt teruggestuurd, dat het algemeen geweten is bij het 'CGVS' dat er zeer harde repressie aan de orde is ten aanzien van Oeigoeren waarbij deze met harde hand worden onderdrukt, dat zij door haar jarenlange afwezigheid ongetwijfeld de grootste moeilijkheden zal ondervinden wanneer zij zou terugkeren naar het land van herkomst, desgevallend met onherstelbare gevolgen; en dat dus alle elementen die relevant zijn moesten onderzocht worden.

Verzoekster toont niet aan dat verweerder haar heeft onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen door de onontvankelijkheid vast te stellen van een aanvraag om machtiging tot verblijf. De Raad herhaalt ook dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat haar banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

Wat de tweede bestreden beslissing betreft, merkt de Raad nog op dat het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van de loutere vaststelling dat de vreemdeling in het Rijk verblijft zonder de vereiste binnenkomstdocumenten, op zich geen schending vormt van artikel 3 van het EVRM.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM stelt de Raad opnieuw vast dat de bestreden beslissingen verzoekster strikt genomen niet verplichten om terug te keren naar haar land van herkomst. In deze omstandigheden kan zij niet worden gevolgd in haar standpunt dat artikel 5 van het EVRM werd geschonden door het nemen van de bestreden beslissingen.

Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden vastgesteld dat dit artikel niet zelfstandig kan worden ingeroepen, zonder aan te tonen dat een door het voornoemd verdrag beschermde vrijheid of recht geschonden is. Uit hogerstaande bespreking is reeds gebleken dat de aangevoerde schendingen van het EVRM niet kon worden weerhouden, waardoor evenmin dient te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM *in casu* van toepassing is en desgevallend geschonden werd (*cf.* RvS 28 februari 2005, nr. 141.340).

2.6.5 Verzoekster betoogt op algemene wijze dat haar familie in België verblijft, maar verwijst *in concreto* slechts naar haar enige zoon die over een legaal verblijf en voldoende inkomsten zou beschikken om haar volledig te onderhouden.

Ook hieromtrent neemt de gemachtigde standpunt in:

“Betrokkene verklaard ook dat ze hier een zoon heeft, met name S. S., Vooreerst merken wij op dat betrokkene de verwantschap met deze persoon op geen enkele wijze aantoonst. Er werd geen gelegaliseerde geboorteakte voorgelegd enkel een paspoort en een identiteitskaart. We kunnen er dus niet zonder meer van uitgaan dat deze persoon effectief de zoon van betrokkene is. Zelfs indien betrokkene de verwantschap kan aantonen dan nog dienen wij te stellen dat betrokkene niet specificeert waarom dit gegeven een buitengewone omstandigheid zou moeten. Betrokkene beweert ook dat ze financieel onderhouden wordt van “haar zoon” betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen schaven. Ze legt enkel een zelf geschreven doc. van de heer S. S. voor met de vermelding dat hij maandelijks 500euro stort. Betrokkene legt geen rekeninguittreksel voor die dit kunnen bewijzen.”

Verzoekster repliceert in haar verzoekschrift dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt geargumenteed dat er geen bewijs is dat S. S. haar zoon is en dat zij daarom een aantal aanvullende stukken voorlegt dienaangaande. Tevens zet zij uiteen dat in het dossier van S.S. van het CGVS ten genoegen van recht vastgesteld kan worden dat “verzoekster” steeds als zijn moeder is genoemd, verzoekster effectief bij hem verblijft en effectief door hem wordt onderhouden en dit sedert vele jaren. Zij voegt nog toe dat dit uiteraard niet zou gebeurd zijn als zij geen bloedband zouden hebben. Vervolgens somt zij stukken op die zij inleidt als volgt: *“Dat verzoekster thans aanvullende volgende stukken gaat voorleggen ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van haar verzoek art. 9 BIS VW.”* Bijgevolg stelt de Raad vast dat de gemachtigde hiervan geen kennis kon hebben op het moment van het nemen van de bestreden beslissingen en hij er derhalve geen rekening mee kon houden. Verzoekster kan de stukken ook niet voor de eerste keer inroepen voor de Raad. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdende met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Bijkomend wijst de Raad erop dat het niet aan hem als annulatierechter toekomt om de thans voorgelegde stukken in de plaats van het bestuur te beoordelen.

2.6.6 Waar verzoekster vervolgens nog stelt dat tal van zaken worden beweerd die niet met de werkelijkheid stroken en denigrerend zou worden geoordeeld betreffende de voorgelegde attesten, concretiseert zij voor het overige niet op welke zaken of attesten zij doelt. Zoals reeds gesteld, beschikt de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen en dat in de bestreden beslissing de redenen kunnen worden gelezen waarom de aangebrachte elementen niet worden aanvaard.

Tevens verliest verzoekster doorheen haar betoog, -onder meer waar zij verwijst naar het dossier van de heer S. S., waar zij aangeeft dat zij niet inziet waarom de voorlegging van documenten wordt gevraagd en stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken steeds om bijkomende informatie kon vragen maar liever de aanvraag afwijst dan te beoordelen ten gronde-, uit het oog dat het de aanvrager toekomt buitengewone omstandigheden aan te tonen in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Hierbij kan worden verwezen naar de aangevoerde schending van de rechten van verdediging. Met betrekking tot deze rechten wordt overwogen dat de procedure die wordt geregeld door de vreemdelingenwet voor de minister of zijn gemachtigde, een administratieve procedure is en geen jurisdictionele. Bijgevolg moet het tegensprekelijk debat, waarin voornoemde wet niet voorziet, in principe niet plaatsvinden (RvS 8 januari 2003, nr. 114.301). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoekster haar standpunt heeft kunnen uiteenzetten in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekster werd bovendien niet verhinderd om haar aanvraag op latere datum aan te vullen met bijkomende stukken. Het horen kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoekster mondeling diende te worden gehoord maar dat zij de mogelijkheid moet hebben gekregen om haar standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen. *In casu* kon verzoekster te allen tijde haar aanvraag aanvullen met bijkomende stukken. Er dient echter te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf klaar en duidelijk dient te

vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen en waarom hij meent dat hij in aanmerking komt voor een regularisatie van zijn verblijf. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Een schending hiervan wordt niet aangetoond.

2.6.7 Verzoekster neemt verder op uitgebreide wijze standpunt in dat de afwijzing als asielzoeker, het niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève en het niet erkennen van verzoekster als politiek vluchteling niet verhinderen dat de elementen worden ingeroepen als argument om regularisatie te bekomen en dat er onderzoek naar moet gevoerd worden. Zij verwijst tevens in het kader van het vierde en vijfde middel naar het onderzoek naar de actuele situatie voor vluchtelingen van Oeigoerse afkomst die Kirgistan ontvlucht zijn en meent dat de gemachtigde zich ervan diende te vergewissen dat verzoekster geen enkel risico, ongeacht de geloofwaardigheid of gegrondheid van haar asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar haar land van herkomst.

De Raad stelt enerzijds vast dat verzoekster niet concretiseert wanneer zij dergelijke aanvragen zou hebben ingediend. Anderzijds stelt de gemachtigde in de bestreden beslissing: “(...) *Betrokkene beweert alhier sinds 2005 te verblijven. Zij zou verschillende keren asiel zou hebben aangevraagd. Doch uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene nooit een asielaanvraag heeft ingediend. (...)*”. Dit wordt door verzoekster aldus niet weerlegd zodat haar betoog in dit kader niet dienstig is.

2.6.8 Samengevat moet worden vastgesteld dat in de eerste bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn en dat verzoekster, met haar uitgebreid, doch algemeen betoog, waarin zij in verschillende bewoordingen voorhoudt dat de aangevoerde elementen juist wel buitengewone omstandigheden uitmaken en de aanvraag wel op ontvankelijke wijze werd ingediend, niet aantoonde dat deze motivering niet zou volstaan. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de elementen uit de aanvraag herhaalt en telkenmale herformuleert, wat niet van aard is om de pertinente motieven uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Een verzoekende partij kan, om het ontbreken van de draagkracht van de motieven van een beslissing aan te tonen, niet volstaan met het louter ontkennen van de feitelijke elementen waarop de beoordeling door het bestuur berust. Verzoekster poogt dan wel de situatie te duiden, doch overtuigt niet op welke manier de motivering van de gemachtigde niet zou volstaan in het licht van de elementen die zij in het kader van haar aanvraag heeft aangehaald of met welke elementen of documenten de gemachtigde *in concreto* geen rekening zou hebben gehouden. Evenmin toont verzoekster door het herhalen van elementen aan dat men zich omtrent de opgegeven motieven tevergeefs dient af te vragen hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij de motieven van de bestreden beslissing tracht te bestempelen als een standaardargumentatie of het automatisch afleveren van een negatieve beslissing. Daar waar verzoekster met haar kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

De Raad voegt nog toe dat waar verzoekster doorheen haar verzoekschrift verwijst naar de Conventie van Genève en een asielgerelateerd betoog voert, zij voorbijgaat aan de rechtsmacht van de Raad in de huidige procedure. De Raad kan bij een beroep tegen een beslissing van de gemachtigde enkel uitspraak doen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. In dat geval treedt de Raad enkel op als annulatierechter en zal hij enkel een wettigheidstoezicht houden op de administratieve beslissing. De Raad kan in deze procedure ook maar maximaal bij een eventueel gegrond middel, *quod non in casu*, de bestreden beslissing vernietigen en de zaak voor herbeoordeling terugsturen naar de gemachtigde, doch hij kan nooit overgaan tot een hervorming ervan, noch een verblijfsrecht toekennen aan verzoekster, noch de gemachtigde opleggen dit te doen.

Met haar betoog toont verzoekster dan ook niet aan dat de motivering niet afdoende zou zijn, noch dat de bestreden beslissingen niet zouden stoelen op een correcte feitenvinding of dat geen voldoende onderzoek of geen correcte belangenafweging zou hebben plaatsgevonden. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van de overige aangehaalde beginselen of artikelen wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van de rechten van verdediging hard gemaakt.

De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend twintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN